

זדון הזינה

עלון עדכון 21.03.2024

דזר העורכת / חנה רזינשטיין

שלום לכולם,

הימים חולפים והאוויר מתחמם, כמו מציע להאמין שהאביב מגיע כסדרו. הפריחה כבר התחלפה מאדום כלניות, נוריות ופרגים, לצהוב חרציות, סביונים וחרדל. זה כאילו מובן שעונות השנה מחליפות זו את זו ללא תלות במצבנו ובתחושות שמלוות אותנו. המלחמה לא מגיעה לקו סיום, עדיין מתקיימת לחימה באזורנו ובצפון. מילואימניקים וחיילי סדיר מחרפים נפשם כבר חודשים ארוכים. יגב ונדב יחד עם עוד 132 החטופות והחטופים - עדיין שם. בגיהנום שבי החמאס. כל רגע שעובר מסכן אותם בכל מובן. המאבק להשבתם נמשך. יותר ויותר אנשים מנירים מצטרפים לפעולות המאבק השונות וזה מאוד משמעותי וחשוב!

לוח השנה מזמן התלבטויות שלא ידענו כמותן בעבר, ביניהן דילמה של איך נכון לציין חגים ומועדים בעת המורכבת הזו. פורים, פסח, יום הזיכרון והעצמאות. בתקווה גדולה שעסקת השבת החטופים שעל הפרק תצלח וניתן יהיה להתחיל לנשום.

בתוך כל זה ההתאקלמות בדיוור הזמני בבאר שבע נמשכת, ולאט לאט נוצרת בכל משפחה סוג של שגרה, עם מערכות חינוך טובות ומלאות בפעילות ועם עבודה מרשימה וסדורה של כלל מערכות הקהילה והמשק.

השקנו את תחילתו של תהליך חברתי, שיכלול הזדמנות להציף ולברר מה עבר על כל אחת ואחד מאיתנו ב-7.10, איך תופרים מכל הקולות נרטיב אישי, משפחתי וקהילתי, ואיך מתוך כך נוכל למשוך חוטים להמשכיות של בנייה קהילתית. יש לפנינו משימות רבות ומשמעותיות בדרך הביתה.

אישית חשוב לי לבקש שנזכור שנקלענו שלא בטובתנו למציאות איומה ונוראה שלא יכולנו להתכונן ולהיערך לה. אני מאמינה שכל אחד עשה את הכי טוב שיכול היה ברגעי החרדה, הסכנה ואי הוודאות. אם נשכיל להסתכל בעיניים טובות ובחמלה עצמית כל אחת ואחד על עצמו, נוכל, אני מאמינה, להביט כך גם על אחרים. נוכל ללמוד ממה שהיה נכון ומועיל וגם ממה שלא עבד טוב. נוכל לברר בפורומים השונים איך לתרגם את מה שעולה בשיח גם למה ניתן ללמוד מכך לעתיד.

מוזמנים כתמיד לכתוב לעלון, להגיב ולשתף.

עורכת: חנה רזינשטיין

צוות המערכת: אסנת תנורי, אורי רז, ענת מרלא, דגנית סרלין רז ועמית סיגאוי

אזאקדו נירים זחרזת ברזל / בר חפץ

למרות הנזקים, שילוב של יבול גבוה ומחירים טובים יביאו לכך שהעונה הזו תסתיים כעונה טובה. עד סוף מרץ נסיים לקטוף כ- 1,200 טון, והשאר יחכו למאי יוני יולי בשוק המקומי. לא היינו מצליחים לעשות את זה בלי הצוות הישראלי שהצטרף אלינו, וגם בלי מתנדבים שהגיעו לתגבר. חלקם הגיעו באופן קבוע, כמו קבוצה של "לוחמי כיפור" שהגיעה בכל יום רביעי; היו גם כמה יחידים שחזרו פעם אחרי פעם; היו לא מעט בני קיבוץ לשעבר שהגיעו לעזור (מיכל גולובוביץ הגיעה לחודש מאוסטרליה); בני גרעינים; הרבה מהם הביאו את מקום העבודה שלהם. אם משהו חסר לנו כאן זה חברי קיבוץ נירים. למרות שזה נראה כך לפעמים, החקלאות שלנו היא לא עסק פרטי או משפחתי, וכל חברי הקיבוץ נהנים מהפירות שלה, ולפעמים צרם לנו קצת לראות כמה עזרה ורצון טוב אנחנו מקבלים מבחוץ, לעומת כמות העזרה וההתנדבות של חברי נירים. בסוף המטע הזה הוא של כולנו.

בני קיבוץ

השביעי באוקטובר תפס אותנו במטע ממש בתחילת עונת הקטיף. בפועל לקח בערך שלושה שבועות עד שנתנו לנו לדרוך במטע, וגם זה רק כדי לתקן נזקים במערכות ההשקיה; ולמעשה חזרה מסודרת למטעים התאפשרה רק בתחילת דצמבר, חודשיים אחרי השביעי באוקטובר. היו בשטח האבוקדו עשרות נפילות של פצמ"רים וקסאמים, כתוצאה מזה כ- 300 עצים נשרפו, גדרות ושערים נדרסו על ידי טנקים, ומערכות השקיה ניזוקו, אבל אלו הנזקים הישירים. הנזקים העקיפים גבוהים הרבה יותר, והם כוללים קטיף שלא בזמן, ביטול טיפולים, דחיית גיזומים וכו'. אלו גורמים שיכולים להשפיע על היבול שנה ושנתיים קדימה. בנוגע לפיצויים מתנהלים דיונים מול מס רכוש, כאשר הכוונה היא להגיע לפיצוי מוסכם לפי דונם או מחזור ולא להיגרר לתביעות בלתי נגמרות.

העובדים התאילנדים, שהיו עיקר העובדים שלנו, פונו למרכז מיד לאחר השביעי באוקטובר ולאחר מכן חזרו לתאילנד (בינתיים חלקם חזרו); ועוד בנובמבר, לפני שחזרנו לעבוד, הבנו שהבעיה הגדולה היא עובדים. בסוף יש לנו 1,500 טון אבוקדו לקטוף, מה שמצריך המון עבודה. עוד הבנה הייתה שאנחנו לא רוצים ולא יכולים להתבסס על מתנדבים: גם בגלל שאחרי הכל אנחנו לא פושטי יד, ואין סיבה לא לשלם על עבודה. הסיבה השנייה שחלק גדול מהקטיף בנירים הוא עם אפרונים, מה שמתנדבים לא יכולים לעשות, וגם אנחנו משווקים ואורזים את הפרי שלנו - מה שמצריך יכולת עמידה בתוכניות שיווק, ומחייב תכנון מסודר של עבודה - ולזה צריך צוות קבוע. פרסמנו מודעה וגייסנו צוות של ישראלים ממסיימי צבא ועד גיל 30 וקצת, בהם גם **ורד איתי, והדס** שעבדה אצלנו לפני וחזרה לעבוד. רובם קיבוצניקים או כאלו שהיו אצלנו בעבר במסגרות של עבודה מועדפת. כאשר כל עוד היינו באילת **רותם**, אני ו**נמרוד**, היינו מחלקים בינינו את הימים בנירים.

עמותת "לזנות ולהזנות" מגיעה לנירים / אדל ראמר מציאה את דזריה של רוזה מהעמותה

במהלך תקופה רגילה העמותה עושה תוכניות ומביאה תכנים ליהודים מהתפוצות (כמו "תגלית" ו"מסע"), בצפת. בעקבות המלחמה העמותה ירדה לדרום, ופועלת כבר מ-14.1. במהלך השבועות האלו הקימה 6 צוותי עבודה של אנשי מקצוע בעבודה עברית; ומביאה כל פעם כ-20 מתנדבים מיהדות התפוצות, להתנדב ולעזור להם בעבודה. העבודה כוללת צביעה ושיפוץ בגנים, בתי ספר, בתים, ועוד.

בעצם "לבנות" בנתה נוכחות של עשייה ונתינה ללא כל בקשה לתמורה. רבים מגיעים, מציעים עזרה, מצטלמים וחוזרים. "לבנות" נשארת על מנת להישאר ולעזור. "לבנות ולהבנות" פועלת מתוך מטרה לעשות טוב לשמחת כל אנשי האזור. הרצון שלנו זה להכניס נשמה ורוח של חיבור, בתוך ההתנדבות ועבודת השיקום והשיפוצים בישובים.

גם אנשי המקצוע ש"לבנות" שכרה על מנת לסייע בשיפוצים, שכולם תושבי הדרום, התחברו מאוד לרעיון ולעשייה והפכו להיות שותפים לרעיון, ועושים את העבודה באהבה. הצבא גם הבין ש"לבנות ולהבנות" עושה מכל הלב והנתינה, והבין ש"לבנות" יכולה להיות גורם משמעותי בסיוע להחזרת התושבים לאזור.

מהיום הראשון שהתחלנו את העבודות יש כבר מאחורינו למעלה מ-60 מבנים בגדלים שונים בישובים שונים, ששופצו בשיפוצים קלים ונצבעו (לאחר ששהו בהם חיילים), ועוד כ-10 מבנים בשלבים של עבודה. בהמשך ממתינה לנו עוד עבודה רבה, בשיפוצים מסיביים ובבניית האזור בהרבה היבטים.

נשמח להיות לתועלת ולעשות כמיטב יכולתנו לכם תושבי העוטף. ומקווים שאתם מרגישים את התמיכה הגדולה שלנו ושל המתנדבים מחו"ל שמגיעים.

מתנדבים מקיבוץ דברת / נאווה עציון

יום אחד קיבלתי ווטסאפ מבן דברת שעזב, בזו הלשון:
"היי. בוקר טוב. מה נשמע?
זה עודד קדרון.
אח של רונן.

אני בכפר ורדים בגליל.
אני מנסה כבר כמה זמן
למצוא מקום ל- 2-4 בני קדרון להתנדב בניקוי בתים שנפגעו בעוטף. יש לנו מקום לישון.
באזור.

התוכלי לסייע בהיכרותך את המרחב. תודה בכל מקרה."
מאוד התרגשתי והגבתי:

"בוקר טוב, וואו עודד איזה רעיון נהדר. אנסה לחבר אותך למישהו רלוונטי."
חיברתי אותו לאיתן לנל, ומשם הכול היסטוריה.

עודד קדרון הגיע מהצפון פעמיים. פעם אחת עם בנו, ופעם שנייה עם משה, בן קבוצה
נוסף מהקבוצה שלו מדברת. ועמם חברים נוספים.

בפעם הראשונה הם הצטרפו לצוות הנוי.

בפעם השנייה הם התמקדו בניקוי מרפסות.

יש להם גם תוכניות לגיוס אנשים נוספים למשימות נוספות. בתאום כמובן עם איתן
ואנשי נירים שבקיבוץ.

מתנדבים ופעילויות התנדבותיות / עינז מאור

במפגש הקהילתי ביום שישי האחרון חולקו למשתתפי המפגש מוצרים מקסימים שיצרו "סבתות סורגות". המתנות, כולן מעשה ידי מתנדבות בקבוצת "סבתות סורגות" הבראשבעית, נסרגו עבורנו במהלך החודשים האחרונים כדי לחמם את החורף ובעיקר את הלב...

קשה להודות מספיק לכל האנשים שמתדלים להקל ולעשות לנו טוב. לכן גם כאן מנצלת את ההזדמנות להודות לכל מי ששותף ועוזר וגם דואג להגיד מילה טובה למתנדבים בזמן אמת - החיוכים על פנינו הם באמת הדבר שמשמח אותם ביותר.

כל העת מגיעות אלינו פניות לתרומות והצעות התנדבות מגורמים כאלה ואחרים, שמעוניינים לפנק ולעזור בקליטה בבאר שבע ובכלל. אנו מנסים להודות באדיבות לכולם ולקשר לקהילה את המיזמים שיכולים להתאים, לתרום ולהיות רלוונטיים לכמה שיותר חברי קהילה.

מאז הגיענו לבאר שבע יצרו איתנו קשר כמה מיזמים מקסימים, שמנסים להמשיך לעזור ולפתח תחושת בית בבתיים ובמרחבים החדשים. ראשון היה המיזם המקסים "לזרוע אור", שהוקם בתחילת המלחמה על ידי חובבי צמחים במטרה להכין שתילים לשיקום הישובים שנחרבו ב-7/10. עם הזמן, ומתוך הבנה שצמחיה בכלל היא תרפויטית ושהכנסתה הביתה משמחת, מבריאה ונותנת תחושת בית, נוספו לשתילים המיועדים לשיקום הישובים עצמם, גם ייחורים ושתילי צמחי בית שמתנדבים מרבים, מגדלים ומצילים ממשתלות עבור הבתים הזמניים של המפונים.

במהלך החודש האחרון חולקו העציצים בכל מוקדי נירים בבאר שבע על ידי המתנדבות המקסימות של "לזרוע אור", ובאמת הביאו אור ושמחה לכולנו.

מיזם מקסים נוסף אתו נפגשנו החודש, היה רוח ההתנדבות של עובדי חברת "נטפים", שבהובלתו של מוניר, מרכז קשרי הקהילה וההתנדבות של החברה, עמלו שבועות על בניית אדניות עץ מקסימות והגיעו אלינו לבאר שבע. האדניות חולקו תוך כדי מפגש שבו גם בחרנו צמחים, שתלנו ואף למדנו כיצד לייצר לאדניות טפטפות תוצרת בית. למפגש הגיעו מתנדבים רבים מעובדי "נטפים", סמנכ"ליות קשרי הקהילה ומשאבי אנוש ומתנדבים מקסימים מהגינה הקהילתית "פעמונים" ברעננה שגידלו עבור הפרויקט את הצמחים אצלם בגינה, וישמחו מאוד להמשיך לפנק כל מי שיגיע אליהם מהקיבוץ.

מעולחן החינוך החברתי / טל עציון

ילדי המרכזונים, סנונית ושחף, ממשיכים בהתאקלמות בבית הספר "יובלי הנגב" אשר בגבעות בר.

אנו שמחים לראות שמפעם לפעם הילדים כבר הולכים לחברים החדשים שהם הכירו מהאזור.

המרחב החינוכי של המרכזונים שלנו פועל בתוך אותו בית הספר, בחלוקה של מבואת שכבה ג' לסנונית, מבואת שכבה ה' לשחף. שם אנחנו פוגשים את הילדים אחרי שנגמר ביה"ס, ובמרחבים האלה אנו צולחים אתגרים, חווים חוויות, עושים פעילות קבוצה, חוגגים ימי הולדת, משחקים משחקי כדור וקופסה.

הילדים משתתפים בשני חוגי העשרה חיצוניים - חוג כלבנות וחוג סיירות.

אנחנו בעיצומן של ההכנות לקראת חג פורים, שהשנה קיבל את הנושא - תן כתף! ברוח העשייה וההתנדבות. את פעילויות החג נעשה בקיבוץ להב, שפתחו בפנינו את ביתם ואת ליבם.

בזמן ההכנות לאירועים הקרבים, אנו כבר נושאים עיניים לחופשת פסח תוך חשיבה מעמיקה על איך נשמור את הציביון הנירימי ונקיים את המסורות להן אנו והילדים מצפים. 😊

שומריאדה 2024 בקן נירים / יהל מאירוציץ רכז מעלה הזעור ואזור דרום שומריאדה

השומריאדה הינו אירוע שיא בשנת הפעילות של "השומר הצעיר", אירוע המסמל את הכנסת השכבות הצעירות לתנועה. אירוע מן הסוג הזה קורה מידי שנה, בדרך כלל בפתיחת השנה.

ביום שלישי ציינו את השומריאדה בקן נירים! אירוע קהילתי-תנועתי ראשון בבאר שבע. היה מפקד מרגש, חניכים מאושרים וקהילה חזקה!

תודה רבה לשקד ועומר הקומונרים, שעבדו יחד עם המד"צים המדהימים שלנו על האירוע שריגש קהילה שלמה.

חזק ואמץ!

נעורים / חנה רזינשטיין

ביום חמישי 7.3.24 הגיעו "נעורים נירים" לביקור בכיכר החטופים בתל אביב.

הביקור החל במפגש מרגש ונוגע עם אסתר, המשיך בסיור מודרך בין מיצגי הכיכר והסתיים בהצטרפות ספונטאנית לזעקת המשפחות בשער הקריה בזמן ישיבת הקבינט.

בסמוך לשער הקרייה פגשו במקרה את פרופסור חגי לוי, המוביל את הנושאים הרפואיים במטה המשפחות. פרופסור לוי סיפר מה שניתן לומר על מצב החטופים, על משלוח התרופות שלא ידוע אם הגיעו, וענה על שאלות. לוי הדגיש ואמר שחלק ממה שהם יכולים לעשות זה לשמור על עצמם ולבקש עזרה כשצריך.

התרגשתי כל כך לפגוש נערים ונערות נבונים ורגישים, סקרנים, מעורבים ובעלי תחושת שייכות לקיבוץ ולסיפור המשותף.

חזרתי מלאת גאווה והודיה על הזכות שנפלה בחלקי להיות נוכחת בביקור המרגש והמשמעותי הזה.

תודה ענקית לנערות ולנערים, לנועם המדריך ולהדס שעל כל אלה ועוד המון.

ולהורים – יש במה להיות גאים! שנזכה לראות את יגב, נדב וכל החטופות והחטופים כאן איתנו ממש במהרה!! לא נשקוט עד אז.

דזר נירים זקזלת השבת שנערכה לצרעה במהלך הצעדה להשבת החטופים / נכתב ע"י אזבי, ענת וחנה. הקריאה דגנית.

המשפחות המהוות מופת לאהבה, נחישות וכוח, לחוסן ולמאבק ללא פשרות. המאבק חייב להצליח ומהר!

לממשלה ולכל המעורבים במשא ומתן, אנא, עשו כל שנדרש להשיב את כולם עכשיו. כי אין זמן ואין מחיר שהוא יקר מידי.

לכל היקרים והיקרות הנמצאים שם בחושך ובסבל, אנא, החזיקו מעמד, אנו מחכים לכם שתחזרו, ושנחזור יחד הביתה לנירים ולכל הישובים השכנים ולימים של שגרה שכבר שכחנו איך הם נראים.

ברור כי אין כל משמעות לניצחון על חמאס בלעדיהם. אין דרך לתיקון והתאוששות של החברה הישראלית כל עוד הם שם.

נמשיך להיות מחויבים. נמשיך לעמוד לצידכן, משפחות נחשות ואמיצות. אנחנו חלק מכן ואתן חלק בלתי נפרד מאיתנו - תמיד.

שבת שלום מכל קהילת נירים 🙏

משפחות יקרות, חברים ואהובים, אחינו ואחיותינו הנמצאים בגיהינום שבי החמאס,

בשבעה באוקטובר המתקפה האכזרית תפסה אותנו בנירים למחרת חג הקיבוץ השמח והמלא בתקווה. מאז, כמו כולנו, הימים והלילות טרופים. חמישה נהרגו בנירים וחמישה נחטפו באותו היום מהקיבוץ שלנו, והאזור האהוב שלנו כולו הפך לגיא הריגה ולאזור מוכה אסון.

לאחר למעלה מ-50 ימים חזרו אלינו חנה, רימון ונורה. יגב ונדב שלנו עדיין שם ואנחנו נותרנו חסרים וקרועים. יחד איתם עוד 132 חטופות וחטופים נוספים. רבים מהם שכנים וחברים שלנו מהסביבה. רבים מהם חיילים שלחמו בתוך נירים ובאזור נירים, ומבלים שהגיעו לשמוח ולרקוד באזורנו היפה והמיוחד.

בכל יום שעובר הכאב גדל ומתעצם. בכל יום שעובר אנחנו מחויבים לעשות ככל יכולתנו כדי להביא לחזרה הביתה של נדב, יגב וכל אחת ואחד מן החטופים. כי אנחנו ערבים להם. כאנשי נירים. כאזרחים של המדינה הזו.

מול הניסיונות לדחוק את מאבק המשפחות, להמעיט בחשיבותו, לייצר סדר עדיפויות מעוות, אנחנו מחויבים לראות את האור. מלאי הערכה ותודה למתנדבות ולמתנדבים המופלאים, שפניהם כפניה היפות של ישראל. את התומכים הרבים ובעיקר את

חברי נירים בגיל השלישי נמצאים בארבעת המרכזים בבאר שבע - רובם במשען, קרית גנים, המלון העותמני וחלקם הקטן בשכונת הפארק.

בנוסף יש 8 חברים בגני שרונים שבאבן יהודה, 2 בבית יוליאנה בהרצליה וחברים נוספים המתגוררים ברחבי הארץ.

בבאר שבע אנחנו התחלנו בהתארגנות לכל חברי הגיל השלישי, ובינתיים אנחנו מקיימים את מפגש "קפה שני" שכולל ארוחת בוקר קלה, מפגש חברים, ומפגש תוכן עם בעלי תפקידים ומפגשים נוספים הרלוונטיים לגיל השלישי ולשהות שלנו בבאר שבע. בנוסף התחלנו לפני שבוע בטיול החודשי בארגונו של מוטי, וכבר מתכננים את הטיול הבא. בכל מתחם בבאר שבע יש אחראית: גילי בקרית גנים, ברכה בבית העותמני ואני במשען.

אילת רם לקחה על עצמה את הקשר והאחריות על החברים הנמצאים במוסדות שלא בבאר שבע, ומקפידה לבקר, ללוות בנסיעות בריאות ובקשר עם המשפחות והעובדים הזרים. אילת עושה זאת במסירות גדולה החל מהיום הראשון של היציאה מנירים. בעלון הזה נביא דברים שנורית כתבה על המפגשים הקבועים שהיא עורכת עם חברינו בגני שרונים. נורית שומרת על קשר שבועי עם החברים שם, וכפי שתראו בכתבה היא יצרה "מועדון אינטימי" לחברי נירים.

חשוב לי לציין שאנחנו בקשר רציף עם אסתר, שממשיכה בטיפול הכספי, בכל הקשור לעובדים הזרים ותמיד תומכת ועוזרת בכל מה שניתן.

ובהמשך נתמקד בעדכונים מהמרכזים הנוספים.

אז מה קורה בגני שרונים באבן יהודה?/ נורית לביא

14.3.24

נעים להכיר - כולנו - דב גולובוביץ, סולו שילה ויומי, וובקה קלגרד וליזה, מרים הגלילי, הדסה וחצקול מלמד, ופרנסין בורשטיין, נמצאים בגני שרונים באבן יהודה. זהו בית אבות העונה למירב צרכינו, כל אחד מאתנו מתגורר בדירה קטנה וצנועה, מרוהטת ומאובזרת -המאפשרת לנו חיים עצמאיים ונוחים (יחד עם מטפלת למי שנזקק) כאן בלב השרון.

המקום שוקק חיים - יש חדר אוכל ממש כמו בקיבוץ, לובי כמו במועדון לחבר בקיבוץ וכמובן תעסוקה עם חוגים, מקהלה, מוסיקה, סרטים ופעילויות שבועיות מלאות ומגוונות.

החטופים יגב ונדב שלנו שלא ברור היום מתי וכיצד יחזרו אלינו; אנו רואים במשימת שחרור החטופים ערך עליון וקוראים לממשלה לשחרר במו"מ את כל החטופים עכשיו! קשה לנו להגיע לכיכר לעצרות ולקפלן, ואנו מתעדכנים על הנעשה שם דרך בני משפחותינו. נושא שעולה הרבה בשיח במפגשים הוא על הנשים שנושאות בתפקידי לחימה קרביים בצה"ל. נושא שב- 30 השנים האחרונות עלה לכותרות - השאלה מה קורה / יקרה לאשה לוחמת שנשבית מעבר לקווי האויב? - אחרי השביעי לאוקטובר מקבלת פנים אחרות לגמרי, הרבה מעבר לכל מה שדמיינו וחששנו בעבר.

לפני שבוע חגגנו בשמחה רבה יום הולדת לסולו - 99. כמובן שהוזמנו בני משפחה שהגיעו בהמוניהם והשמחה הייתה גדולה. למותר לציין שסולו עמד בגבורה רבה בכיבוי הנרות על העוגות.

ולסיום אנו מזמינים כל מי שמזדמן לאזור להיכנס לבקר ולשתות אתנו כוס קפה.

להתראות בבאר שבע או בעלון הבא מכולנו בגני שרונים.

גם בריכת שחייה נחמדה ומזמינה אפילו בחורף.

הדבר היחידי שחסר לנו הוא ביתנו בקיבוץ נירים. בכל מפגש שלנו עולה הגעגוע לבית הקיבוצי לשיטוטי המדרכות ופגישות עם החברים.

וכלנו מאוד מתרגשים לקראת המפגש בבאר שבע.

אנחנו נהנים מביקורים רבים של בני משפחתנו הקרובים, ובני משפחה נוספים שלא יכלו לבקרנו בנירים בשל המרחק הרב. הביקורים עוזרים לנו מאוד ומגוונים את חיי היומיום שלנו. גם חברים מנירים מגיעים פה ושם, והאחרון היה נמרוד שהגיע לפני שבוע לבקר עם שקיות של אבוקדו למען לא נשכח את טעמו המיוחד של אבוקדו נירים, שכידוע הוא הטוב ביותר בארץ!!!

לאט לאט אנו מסתגלים למציאות שמתארכת ובה יותר סימני שאלה מסימני קריאה, לגעגוע לבית, לקיבוץ ולשגרה הטובה שהיינו רגילים לה בנירים.

אנו ניזונים מהעלון המפורט שמתפרסם ב"מקומי" ובעזרתו נשארים מעודכנים בענייני הקהילה בבאר שבע.

את הקשר שלנו למסגרת "מועדון נירים" בגני שרונים אנו מקיימים עם נורית שמגיעה אלינו באופן קבוע למפגשים קבוצתיים שבועיים יחד עם ביקורים אישיים לפי הצורך. במפגשים אלה עולים נושאים רבים שמעסיקים אותנו, וישנו דגש מיוחד על אקטואליה ושלל נושאים נוספים שמטרידים ומעסיקים אותנו, כמו מצב

מתנדבים מעשלו / עליזה רז מספרת לעמית סיגאוי

יכולים לתרום בעשייה, וזה בהחלט עושה הרגשה טובה לכל הצדדים.

המתפרה עוסקת בתפירה וגם במגוון עבודות נוספות שמהוות שלבים מכינים, כמו לגזור את הדברים ולהכין אותם לקראת תפירה – רצועות, בדים וכדו'. עליזה מסבירה: "זאת עבודה שאינה דורשת ידע מוקדם בתפירה. עד כה אליהו לא ידע לתפור, לאחרונה הוא למד גם את זה. אז עד לאחרונה הוא עסק יותר בעבודות ההכנה לתפירה עצמה."

עליזה מתכננת לחזור למתפרה בנירים ולעבוד שם יום-יומיים בשבוע, כדי להמשיך לעבוד על מה שלא סיימה בעקבות המלחמה. ההתנדבות מעניקה לה תעסוקה קבועה, סיבה לקום בבוקר. ובעיקר היא מרגישה שההתנדבות גם משמעותית למדינת ישראל בעת הזו.

כך, עליזה ואליהו ממשיכים להתנדב, לתרום ולתת משמעות לחיים, גם בזמנים שלא פשוטים. מוזמנים לשאול אותם איך – ולהצטרף.

עליזה ואליהו רז מקיבוץ נירים, מתנדבי המתפרה הירד של לב אחד

ארגון לב אחד
בצל המלחמה פתנו עליזה ואליהו רז, בני 80, זכותם בקיבוץ נירים לכאר שבוע, יחד עם יתר חברי הקיבוץ. לאחר הפינוי, חסיי הקיבוץ החליטו להתנדב למען חיילי צה"ל, בין היתר במסגרת המתפרה הירדית שמוביל ארגון הסיוע האזרחי מירושם "לב אחד", יחד עם אנף הטכנולוגיה ודווגיסטיקה בע"מ.
מתחילת המלחמה ייצרה ותקנה המתפרה זיידת כ1000 פריטים של לוחמים, רו, שלקחה חלק במאמץ, היא תופרת במקצועה, ובעלה הצטרף אליה בהתנדבות. "מאוד משמח לקבל

פירבן סודיילים שמתקנים להם את הווסט או אר התיק", היא מספרת. "הפעילות הזאת מרחיבה את הלב של מלנ".

מתחם DNA
מתחם ה-DNA בעוריאלי תל אביב מאר פסטיבל קולנועי, ברנש על סיוע לטשנף ומלואר מניקים שעסקיהם נפגעו במהלך המלחמה את הפסטיבל יובילו השפים חיים כה וגיא גמזו. בנוסף לפודטראקים של השניים הפסטיבל יכלול סופ'אפים של קונטיטודי מתעסק ומצפון הארץ ועסקים של מילואר מניקים

עליזה ואליהו רז הגיעו כבר לגיל שבו אפשר לנוח ולעשות רק מה שנוח ונעים. אבל כל מי שמכיר אותם, אפילו מרחוק, יודע שאצלם לגיל הכרונולוגי אין משמעות. רוכבים על אופניים, מטיילים בארץ ובעולם ותמיד גם עוסקים בעבודה ובפעילויות התנדבותיות לטובת הכלל. אז ביקשנו לברר במה הם עוסקים עכשיו, בימים מורכבים אלה.

במשך שנים, עליזה ואליהו מתנדבים בכל מיני פעילויות. בנירים, עליזה מספרת שהיא התנדבה למשל בהגשת מנות בחדר האוכל כעזרה לאבנר. עבודה ההתנדבות היא לא פחות ממשמעות לחיים. עליזה מתארת את החיים בקיבוץ כמשמעותיים מאוד עבודה, והמעבר לבאר שבע לא קל, והיא מסבירה: "אנחנו אנשים שבדרך כלל עובדים ופעילים, פתאום לבוא לבאר שבע בלי שום תעסוקה, זו צרה צרורה. לא יכולנו לעמוד בזה. עוד כשהיינו במלון באילת חיפשנו פתרון לתעסוקה מועילה ומשמעותית. מצאנו ביוטבתה מקום שבו תופרים לחיילים פאוצ'ים למיניהם, פק"לים וציוד נלווה לפי הזמנת החיילים. היינו שם כמעט בכל יום, עד שעברנו מאילת לכאן."

עליזה ואליהו חיפשו מקום להתנדב ולעשות משהו משמעותי דומה גם בבאר שבע. כאן הם מצאו את המתפרה בבסיס הצבאי בחצרים. זו מתפרה צבאית, שבה אנשים צעירים שהתחילו כמתנדבים ואחר כך המשיכו כמילואים, תופרים ציוד לחיילים. עליזה ואליהו הם כיום שני המתנדבים היחידים במתפרה. שניהם מרוצים מאוד מהעשייה ומהתנאים הטובים שם. מהבסיס בחצרים באים לקחת אותם ממשען ומחזירים בסוף היום. המתפרה מהווה להם מקום שבו הם מרגישים שהם

מתוך הכתבה של ארגון לב אחד:

בצל המלחמה פונו עליזה ואליהו רז, בני 80, מביתם בקיבוץ נירים לבאר שבע, יחד עם יתר חברי הקיבוץ. לאחר הפינוי, חברי הקיבוץ החליטו להתנדב למען חיילי צה"ל, בין היתר במסגרת המתפרה הניידת במוביל ארגון הסיוע האזרחי בחירום "לב אחד", יחד עם אגף הטכנולוגיה והלוגיסטיקה בצה"ל.

מתחילת המלחמה ייצרה ותיקנה המתפרה הניידת כ-8,000 פריטים של לוחמים. רז, שלקחה חלק במאמץ, היא תופרת במקצועה, ובעלה הצטרף אליה בהתנדבות. "מאוד משמח לקבל פידבק מחיילים שמתקנים להם את הווסט או את התיק", היא מספרת. "הפעילות הזאת מרחיבה את הלב של כולנו".

חנה פרי / נאווה אנקר

חשבתי שהכרתי את חנה. הייתי מחנכת של נדב – "ברקן" ואיילת ב-"חיטים" בלינה המשותפת. ועבדתי בקונפקציה בניהולה של חנה. היום אני מבינה שממש לא הכרתי אותה, שלא באמת ראיתי אותה. היום מתגלה לעיני אישה כל כך מיוחדת, אמיצה, גיבורה, אופטימית. זה התחיל ב-7.10, ביום הנורא שטלי שלחה לי תמונה של חנה יושבת בסלון, שותה כשנדב יושב לידה על הספה, ומולה רובי קלצ'ניקוב. לא הבנתי מה אומרת התמונה. ניסיתי לברר, לאף אחד לא היה מושג. מאוחר יותר הגיעו השמועות שרועי נרצח הדמעות זלגו ועדיין...לא היה ברור. ב-18:00 שלחתי הודעה לחנה רובינשטיין עם התמונה והיא ענתה לי שהם לא יודעים מה איתם, אז עוד לא ידענו על חטופים. כשנודע לי שחנה ונדב בעזה, לא עבר יום שלא חשבתי עליה והתפללתי עבורה. התעוררתי באמצע הלילה מהמחשבות. ואז הגיעו ה"פעימות", וראינו את חנה מובלת על כסא גלגלים לחופש. אין לתאר את ההתרגשות שאחזה בי ופרץ הדמעות, יחד עם כאב חד ועצב נוראי שנדב נשאר בחושך. היו לי עם חנה כמה שיחות שבהן הבנתי איזו אישה מדהימה היא, כמה שהיא אחרת ממה שחשבתי. כשמחבלים עם נשק יושבים אצלה בסלון, שותים קפה, היא מבקשת קולה, ומבקשת להתלבש כי היא הייתה עם כותונת. האם היא הבינה שהיא בדרך לעזה? חנה בקור רוח התלבשה כשהמחבל עומד עם הגב אליה בחדר השינה, אספה תרופות, משקפי שמש, משקפי ראייה, גרביים ומים.

לרוע המזל התרופות נפלו בדרך.
איך?????
תגידו לי איך?????
אני הייתי מתה כבר אז.....
והפרידה מנדב - כמה עצוב
והבשורה על רועי - אין לי מילים
והיום מתגלה בפני אישיות מיוחדת עם חוש הומור, מלאת אופטימיות ותקווה.
גדולה מהחיים
אישיות מיוחדת
אישה מופלאה
עם עוצמות
אני מצדיעה לך
מעריצה אותך
אני אוהבת אותך
מקווה לשובם של נדב יגב וכולם.

מורשת וזיכרון / דוד לז

המאמר של נמרוד: 'מורשת וזיכרון/זיכרון ומורשת' בעלון הקודם, מעלה נקודות חשובות בנושא ההנצחה.

לפני שאתייחס לעת הזו בה אני נמצאים, דעתי על ההנצחה אצלנו בבית בנירים. למעט החדר העליון עם התצוגה בבית המגן בטיפולו המסור של נמרוד, לא הצלחנו לטפח ולהשתמש במבנים שהקמנו להנצחה. אולם אמיר, אורוות אילן.

בשונה מאלה, רבים משתתפים בהנצחה פעילה. 'מרוץ דנגור', 'בשבילם' לזכר זאביק ושחר וכן 'טיולורי'.

חיה גל ז"ל נהגה בערב יום הזיכרון להציג את תמונות הנופלים בוויטרינה בחדר האוכל. אך זו היתה תצוגה בת יומיים. רק לאחר שבעזרת גילה שילה ז"ל ומרים יבלונקה תבדל"א חיסלתי את חדר העיון והפכתי אותו לחדר זיכרון, נוצר מקום מתאים לקיר עם צילומי הנופלים, השלמה לקיר השמות שבחוץ וכן אפשרות לקרוא בתיקי הנופלים. ובחזרה לימינו. להשאיר מבנה שרוף/הרוס אינו לטעמי. לבנות מבנה הנצחה חדש גם לא. אז מה כן?

את בית המגן יש לשפץ ולשנות את השימוש בחלקיו. כדי שהמקום יהיה גם פעיל באירועים שונים, צריך לחזור ולהשתמש בבמה מול האמפי. לשם כך, את "משרד הספרייה" יש לנתק מהאולם הגדול, כדי שישמש את צרכי הבמה, וכן לשפץ את הבמה. את אולם הספרייה יש להכין לתצוגה של כלי הנשק במקום החדרון העליון, וניתן להוסיף עוד פריטים נוספים שקיימים וכן להדפיס מחדש בגדלים מתאימים צילומים מהארכיון. יש לבדוק האם ניתן להעביר את דגם נירים בדנגור 15.5.48 לאולם. בחדר הזיכרון יתווספו, לצערנו, צילומי הנופלים בשביעי לאוקטובר.

סוף והתחלה / ויסלבה שימבורסקה

(מפולנית: רפי וייכרט)

מעת לעת מישהו עוד
יחפור מתחת לשיח
טיעונים אכולי-חלודה
ויעביר אותם לערימת השיירים.

אלה שידעו
מה התרחש כאן ומדוע,
חייבים לפנות מקום לאלה
שיודעים מעט
ופחות ממעט.
ולבסוף, שום דבר.

בעשב, שכיסה
את הסיבות והתוצאות,
מישהו חייב לשכב לו
עם שיבולת בין שיניו
ולבהות בעננים.

דוד לב בחר להביא שיר זה אותו פרסם
בעבר לאחר "צוק איתן" בדפים אותם
הוציא אי אז. כיום השיר מקבל משמעות
חריפה ומצמררת יותר.

מישהו חייב לנקות.
סדר כלשהו
הרי לא יתרחש מעצמו.

מישהו חייב להדוף את עיי החרבות
אל צידי הדרכים,
כדי שיוכלו לעבור בהן
עגלות מלאות מתים.

מישהו חייב לבוסס
בטיט ובאפר,
בקפיצי ספות,
שברי זכוכית
וסמרטוטים מדממים.

מישהו חייב לגרור קורה
כדי לתמוך בקיר,
להתקין זכוכית בחלון
ולקבע דלת על ציריה.

זה איננו פוטוגני
ומצריך שנים ארוכות
כל המצלמות נסעו מכבר
למלחמה אחרת.

את הגשרים צריך בחזרה
ואת תחנות-הרכבת מחדש.
השרוולים יקרעו לגזרים
מרוב הפשלה.

מישהו ומטאטא בידו
עוד נזכר איך היה.
מישהו מקשיב
ונד בראש שלא נתלש.
אך כבר בסביבתם
יתחילו להסתובב כאלה,
שזה ישעמם אותם.

קיצוץ נירים בחאן צהריים / שני לוי

מדוייקת ולא מוגזמת. משם המשכנו לטיולי הגמלים שהחאן מציע. אין ספק שהאטרקציה הייתה אותו גמל סורר שהחליט מתי הוא קם או מתיישב, ודי הבהיר לנו ולעובדי המקום מי הבוס. מי שלא עלה על הגמלים פתח את הבוקר הכי רגוע שאפשר בלב המדבר, עם הקפה האיכותי סביב המדורה.

משם המשכנו לטיול של שבת בבוקר בחמוקי ניצנה. צוות הטיולים ארגן מסלול מותאם לכל הגילאים, ומי שמעט התעצל קפץ ישר לנקודת הסיום עם הנוף הצהוב והמרהיב וכמובן - איך לא - פק"ל קפה ונוזל שחור מחמם. סיימנו בארוחת צהריים קלילה, ובעיקר בתחושה שאנחנו מחכים ליעד הבא שצוות הטיולים יעניק לקהילת נירים.

יום שישי שעת צהריים, מתארגנים וההורים אוספים את הילדים מההסעות, בדרך לרגעים של רוגע ונחת של קיבוץ נירים בחאן בארותיים הנמצא בנגב המערבי, סמוך לעזוז ולגבול עם מצרים. צוות הטיולים ארגן לנו מקום קסום, המשלב בין נוף מדברי קסום לפינה סביב המדורה לגיבוש הקהילה, וגם שיחות שעוד נועדו לפרוק את מה שחווינו ב-7 באוקטובר. בדרך לחאן עצרנו להעיף עפיפונים, ובסוף - הגענו.

החאן הוקם על ידי עופר הרטוב, שאגב חזר לא מזמן ממילואים כקצין קרבי בעזה. זה התחיל מעץ אחד במדבר, אוהל, מדורה, וכמה חמורים עליהם הרטוב הוציא טיולים למדבר. החאן שאנחנו הגענו אליו נבנה סביב אותו העץ, ובמרכזו מדורת שבת גדולה שדולקת לאורך כל שעות היממה ובה קפה ותה לרווחת האורחים.

למדורה הזאת הגענו והתיישבנו מיד, עם הגעת החברים לחאן. שתינו קפה בדואי איכותי ותה מדברי מתוק. דיברנו כקהילה סביב המדורה אחרי הרבה זמן שזה לא קרה. והילדים? הם התמסרו מיד לנוף ולמרחבים הפתוחים שקצת אבדו להם בבטון העירוני בו אנו חיים כיום. והיו גם מי שדאגו לפתוח את השעות הראשונות שלנו שם עם יין ובירות.

פגשנו שם צוות מקסים שהסביר על החאן וחבריו אמרו כמה הם מתרגשים לפגוש ולהכיר את הקהילה שלנו. הצוות דאג לכל בקשה שעלתה, ובערב אכלנו יחד ארוחה מפנקת ומסורתית, שכללה בין השאר סלטים טעימים ומתובלים היטב, בשר טחון על מגשי אורז ועוד.

את הלילה חברי הקיבוץ העבירו בבקתות ובאוהלים גדולים מחוממים עם קמין עץ. חוויה מעניינת, גם למי שהקמין כבה לו באמצע הלילה ומצא עצמו מקושש עצים בקור המקפיא של המדבר.

את הבוקר פתחנו בארוחה טעימה,

מפגש צעירים / טל עציון

כחלק מההתאקלמות בעיר החדשה נפגשו צעירי נירים לאירוע חברתי ומגבש. האירוע כלל הרבה צחוק וכיף, וגם שיחה עם גולדי מטעם צוות בינוי קהילה. כל אלה לצד הרגשת הגלות המעופפת מעלינו והתפילה העמוקה להחזרת האהובים והאהובות שלנו הביתה.

שמחנו מאוד להיפגש ולהיות יחד. תודה ענקית לשניר מחברת "כיוונים" שגרם לאירוע לקרום עור וגידים, והוסיף לספר לנו שהוא מתכנן אירוע נוסף לצעירים. כן ירבו!

